

napjáig átadni apjuknak, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a **végrehajtás felfüggesztéséről soron kívül** szíveskedjék intézkedni, tekintettel arra, hogy ez ügyben végrehajtási eljárás megindult (Pesti Központi Kerületi Bíróság által végrehajtási lappal elrendelt végrehajtás száma: 204.V.2881/2019.).

A végrehajtás útján történő kiadatás esetére nem állnak rendelkezésre olyan adatok, amelyek megnyugtatóan és hitelesen alátámasztanák azt, hogy a gyermekek Kanadába való visszavitele esetén megfelelő környezetbe kerülnek, róluk az apa képes a mindennapokban gondoskodni, és az nem veszélyezteti a gyermekek testi, szellemi, erkölcsi fejlődését, nem jelent számukra elviselhetetlen helyzetet.

A végrehajtás felfüggesztése körében nyilatkozom, hogy „súlyos és helyrehozhatatlan kár és hátrány” következik be, ha az apa (alapeljárásban: kérelmező) – a végrehajtási eljárás során – a gyermeket átveszi és Kanadába viszi őket. Kint tartózkodásuk alatt az anya látta el, gondozta a gyermekeket. Az apa Kanadában az anyával (indítványozóval) szemben, az önkéntes teljesítés hiányára hivatkozással, büntetőeljárást indított, így indítványozó nagy valószínűséggel sok évig nem tudna a gyermekeivel találkozni, mivel ott eltiltják a szülői felügyeleti jog gyakorlásától, ezért – a nagy távolság, mint ok mellett – e tényből eredően sem tudna oda utazni és ez bizonyosan súlyos lelki traumát okozna a gyermekeknek. Az ügyben első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság arra hivatkozással, hogy az ügy nem gyermek elhelyezési ügy, nem vizsgálta azt, és nem is nyert igazolást, hogy az apa milyen módon és főként hol kíván gondoskodni gyermekeiről. Azt is figyelembe véve, hogy a közel egy évvel ezelőtt indult eljárás elején tett apai nyilatkozathoz képest az apa a Kanadában lefolytatott bontóperben megkapta a család által lakott ingatlan tulajdonjogát, majd értékesítette azt, továbbá az apa hosszútávú kamionsofőr és egyébként is csak hétvégekre utazott haza két napra, bizonyosnak tűnik, hogy a **végrehajtás felfüggesztésének hiánya miatt a gyermekeket visszavitelük testi vagy lelki károsodásnak tenné ki, vagy bármi más módon elviselhetetlen helyzetet teremtene számukra.** Egyébként a 9 és 12 éves gyermekek másfél évvel ezelőtti hazatérésük óta iskolába járnak, jól tanulnak, barátokat szereztek és így önmagában a gyermekek kivonása a megszokott környezetükből is traumát jelentene számukra.

Az alkotmányjogi panaszban kifogásolt döntés végrehajtása a két kiskorú gyermek testi, lelki fejlődésében súlyos és helyrehozhatatlan kárt, illetve hátrányt okozhat.

Mindezek alapján a végrehajtás felfüggesztésével okozott hátrány nem haladja meg az intézkedéssel elérhető előnyöket.

Az Abtv. 61.§ (1) bekezdése szerint: „Az Alkotmánybíróság eljárásában kivételesen a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a bíróságot, ha az a) az alkotmánybírósági eljárás várható tartamára vagy a várható

döntésre tekintettel, b) súlyos és helyrehozhatatlan kár vagy hátrány elkerülése érdekében, vagy c) más fontos okból indokolt, és a bíróság az 53. § (4) bekezdése alapján a döntés végrehajtását nem függesztette fel.”

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Történeti tényállás

Az Indítványozó anyja – az alapeljárásban: kérelmezett – valamint az alapeljárásban és a továbbiakban: kérelmező, mint házastársak [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2013. októbertől 2014. januárig, majd 2014. áprilistól 2014. szeptemberig, valamint 2015. májustól 2018. júliusig élt együtt Kanadában. A bírói határozatok a hazajöveleteket – tévesen – a végzések „rokon”-látogatásnak tüntetik fel, holott ez életszerűtlen is a több hónapos itt-léteket tekintve, s ezek igazolják azt, hogy nem kívánt kérelmezett Kanadában élni a kérelmezővel. Az apa nem kapott volna tartós letelepedési kártyát a családja nélkül, ezért 2015. májusában hazajött értük és útlevelüket kiváltva kényszerrel kivitte őket ismét Kanadába, aholis – az útlevelük elrejtésével – kényszerrel tartotta ott őket. Az útlevelek magánál tartásáról a bíróság előtt is nyilatkozott kérelmező. Ez időszakban a gyermekek már iskolába jártak, ahol ruha és étkeztetés adományokkal segítette az iskola a gyermekeket, mert szűkösen tartotta őket kérelmező. Indítványozót és a gyermekeket az apa hétvége, otthon-létekor fizikálisan is bántotta, valamint telefonon folyamatosan lelki terror alatt tartotta őket. A helyzetüket megelégedve indítványozó 2016-ban a kanadai rendőrséghez fordult és folyamatosan segítséget kért a kanadai magyar konzulátustól is, ahol szintén a rendőrséghez irányították őt. Miután jó nyelvismeret híján tolmácsra volt szüksége kérelmezettnek, ezért a rendőrségtől [REDACTED] magyarul tudó rendőr kommunikált vele. A 2016-os eset után újabb rendőrségi feljelentést tett az anyja az apa ellen és akkor is a rendőrség kiküldött rendőrei között volt az említett rendőr, aki a rendőrség, - az anyja számára a kanadai hatóság – utasításait közölte vele. A rendőrség a házukból elszállította az anyát a gyermekeivel, mindezt akkor már a magyarul tudó rendőr nélkül, aki egyébként amikor eljár az ügyben, hivatalos személyként tette azt és nem a személyes kommunikációját folytatta az anyával – mint azt a bíróság helytelenül értelmezte.

A feljelentés alapján őrizetbe vették az apát halálos fenyegetései miatt és 9 havi időtartamra távollétet rendeltek el terhére. Az őrizetbe vételt követően, a rendőrség és a bevándorlási hatóság 2 napra védelem alatt szállodába helyezte el az anyát a gyermekekkel, majd megvéve repülőjegyüket, a határőrség cselekvő egyetértésével repülőre tette őket, gyakorlatilag kitette – számára: kiutasította – őket az országból.

Az anyja visszatérve hazájukba, Magyarországra azonnal bontóperi keresetet nyújtott be férje ellen, szülői felügyeleti jog, gyermekelhelyezés és tartásdíj igényel együtt. Ez utóbbiakat ideiglenes intézkedéssel jogerősen meg is kapta a PKKB által. Továbbá a gyermekekkel haladéktalanul jelentkezett – évtizedes állandó lakhelyűl szolgáló – Budapest XIII. kerületi gyámhatóságnál, családsegítőnél és beíratta őket

folytatólagosan iskolába, aholis jó tanulók, beilleszkedtek és az otthoni tanulásukban segíti őket folyamatosan. A gyermekek kizárólagosan magyar állampolgárok.

2. Eljárásbeli előzmények

Az ellenérdekű fél, mint kérelmező a Kanadai Központi Hatósághoz fordult a gyermekek jogellenes elvitelének megállapítása iránt, mely Hatóság megkereste az Igazságügyi Minisztériumot a Hágai Egyezmény szerinti gyermek visszaviteli eljárás megindítása iránt.

Az első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság – a **32. Pk. 500.106/2019/75-V.** számú határozatával – elrendelte a gyermekek visszavitelét Kanadába (Calgaryba) azzal az indokolással, hogy az a gyermekek szokások tartózkodási helye és így a bíróság megállapította a gyermekek jogellenes elvitelét.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék – az **50. Pkf. 635.087/2019/2.** számú határozatával – helybenhagyta az elsőfokú határozatot, majd a benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán eljáró **Kúria** hatályában fenntartotta a jogerős végzést, a **Pfv.II.21.199/2019/7.** számú végzésével.

Indítványozó mind az elsőfokú, mind a másodfokú határozat megváltoztatását, illetőleg hatályon kívül helyezését és a kérelem elutasítását kérte, az ügy érdemére kiható módon történt jogszabálysértésre hivatkozással.

Indítványozó – mint az alapeljárásban kérelmezett – a rendes jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, a felülvizsgálati kérelem elbírálása is megtörtént, ezért nyilatkozom, hogy felülvizsgálati kérelem elbírálása már nincs folyamatban, valamint perújítási eljárást nem kezdeményeztem. A leírtakra tekintettel jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem és – álláspontom szerint – az ügyben hozott bírói döntés sérti az indítványozó és az általa képviselt gyermekei Alaptörvényben biztosított jogait, ezért kerül benyújtásra jelen alkotmányjogi panasz. Az Abtv. 27.§ b.) pontjával összhangban az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria által hozott végzéssel szemben nincs helye jogorvoslatnak.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d.) pontja alapján az alkotmányjogi panaszom az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik, az Abt. 27.§-a szerint.

A Kúria Pfv.II.21.199/2019/7. számú végzése 2019. október 28. napján került a jogi képviselő részére – elektronikus úton – kézbesítésre.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntésekkel kapcsolatban mindezidáig nem volt alkotmánybírói eljárás.

„Abtv. 27. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy

szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

A bírói határozatok sértik alkotmányjogi szempontból az Alaptörvény

Szabadság és felelősség c. fejezetének I. Cikke (1) pontját,

III. Cikkének (1) pontját,

IV. Cikkének (1) pontját

VI. Cikk (1) bekezdése szerinti, a magán- és családi élet védelméhez fűződő alapjogot,

XVI. Cikk (1) bekezdése szerinti, a gyermek testi, szellemi, erkölcsi fejlődéséhez szükséges gondoskodáshoz való jogát,

XX. Cikk (1) bekezdése szerinti testi, lelki egészséghez fűződő jogot,

XXVII. Cikkének (2) pontját,

XXVIII. Cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jogot.

Az Alaptörvény említett pontjainak bírói megsértése a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességben nyilvánul meg, valamint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel.

Tekintettel arra, hogy a XVI. Cikk (1) bekezdésben rögzített jog alanya a gyermek, az érintettségemet kiemelem a következőkkel:

Az Indítványozó az alapeljárásban a gyermekek visszavételét elrendelő határozatok szerinti gyermekek velük együtt-élő édesanyja, ezért az *alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés az alkotmányjogi panaszt benyújtó személy jogait, érdekeit (is) érinti, továbbá a gyermekei gondoskodáshoz való joga a szülő részére jogként és kötelezettségként is megjelenik, ezért jelen esetben az anya, mint törvényes képviselő, illetőleg a gondoskodásra jogosult és kötelezett személy igazolja, hogy a gyermekei gondoskodáshoz fűződő jogát ő tudja biztosítani és ennek a gyakorlásától fosztja meg a bírói döntés, így ez már az ő joggyakorlását is veszélyezteti.*

Az Abtv. 27.§-ával összhangban az indítványozó a panasszal érintett eljárások kérelmezettje, így érintettsége ez alapján is fennáll.

A fentiekben kifejtettek alapján az alkotmányjogi panaszom alkalmas arra, hogy azt az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II.27.) Tü. határozat 30.§ (1) bekezdése alapján befogadja.

3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény

G. Cikke (1) pontja,

Szabadság és felelősség c. fejezetének I. Cikke (1) pontja,

III. Cikkének (1) pontja,

IV. Cikkének (1) pontja

VI. Cikk (1) bekezdése szerinti, a magán- és családi élet védelméhez fűződő alapjog,

XVI. Cikk (1) bekezdése szerinti, a gyermek testi, szellemi, erkölcsi fejlődéséhez szükséges gondoskodáshoz való jog,

XX. Cikk (1) bekezdése szerinti testi, lelki egészséghez fűződő jog,

XXVII. Cikkének (2) pontja,

XXVIII. Cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog és a

Bíróság c. fejezetének 28. Cikke.

Az Abtv. 29.§-a rögzíti, hogy „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés(ek) alaptörvény-ellenességének indokolása

A bíróságok valamifajta összejátszásnak és joggal való visszaélésnek – így jogellenesnek – értékelték az anyának az apa őrizetbe vétele alatti eljövételét Kanadából, a gyermekekkel.

Ottani kilátástalannak és számára bántalmazó helyzetében mindenképpen jogkövető módon kívánt eljárni Indítványozó. Ebből eredően hónapokon keresztül segítséget kért minden hivatalos, vagy annak gondolt személytől, hatóságtól. Ilyen volt a háziorvos, aki tovább irányította és főként ilyen volt a magyar konzulátus, mely szintén a rendőrséghez irányította.

Az Alaptörvény G. Cikk (1) pontja szerint Magyarország védelmezi állampolgárait. Ezen alapvetés nem írja azt, hogy csak belföldön; fontos alkotmányjogi kérdés, hogy külföldön a jogkövető magyar állampolgár élvezi-e és kérheti-e Magyarország segítségét, az adott külképviselete révén. A bírói döntések szerint nem, és – szintén – a bírói döntések szerint, ha a külföldi hatóság segítségét kéri és annak utasítása szerint jár el, akkor az is jogellenes. Ebből eredően magyar állampolgár külföldön jogvédelmet senkitől nem kaphat, illetőleg azt magyar bíróság nem fogadja el jogszerűnek.

Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezete szerint (I. Cikk (1) pontja) „az EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelessége.” A III. Cikk (1) pont szerint senkit nem lehet ... szolgaságban tartani és a IV. Cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a személyi biztonságához. Indítványozót gyermekeivel – gyakorlatilag – az apa fogva tartotta Kanadában, mivel pénz és útlevel (valamint sokszor elegendő élelem) nélkül hagyta hetes időszakokra otthon őket. A bírói döntések szerint ez jogszerű és ennél fogva a bírói döntések Alaptörvény-ellenesek. Megjegyzem, itt nem

bizonyítékok mérlegeléséről van szó, hiszen az eljárásban bizonyítottan – a Kérelmező által elismerten – eldugva tartotta az útleveleket. A gyermekeknek – mint kizárólagosan magyar állampolgároknak – alapjoguk, hogy a hazájukban élhessenek.

Az Alaptörvény XXVII. Cikk (2) pontja szerint minden magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy külföldi tartózkodásának ideje alatt Magyarország védelmét élvezze. Továbbá: az Alaptörvény Bíróság fejezet 28. Cikke szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezhetik”. Amennyiben a – fentiek szerinti és az eljárásban bizonyított – személyi szabadság megsértése megtörtént, álláspontom szerint ennek összevetése a Hágai Egyezményrel és a szerinti értékelése csakis az Alaptörvénnyel összhangban értelmezhető, figyelembe véve az eljárás célját, mely nem lehet az Alaptörvénnyel ellentétes célra irányuló.

Jogkövető állampolgárként külföldön tartózkodva, sérelmesnek érzett helyzetében – a fentebb leírt Alaptörvény lefektette elvek és szabályok mentén, segítségül a konzulátushoz fordult indítványozó, mely semmifajta segítséget nem nyújtott számára. Ezt követően – jogkövető állampolgárként – még mindig a kilátástalannak és sérelmesnek érzett helyzetében a helyi rendőrséghez fordult, mely intézkedett két irányban is; az apával szemben és indítványozó védelmében, mely hatósági utasításnak eleget tett.

Bizonyítottan – csatolom a megfelelő iratokat – a gyermekek apját Kanadában feljelentette, majd őrizetbe vették és terhére távoltartást rendeltek el indítványozó vonatkozásában. Később – a bírósági eljárás alatt, s csatolom ezt az iratot is – a kanadai Központi Hatóság vezetője azt írta, hogy nem kellene visszamenniük a gyermekeknek Kanadába, az apa veszélyeztető magatartása miatt.

Tudom, hogy nem tárgya az eljárásnak, azonban álláspontom szerint szükséges röviden elemezni a szülői felügyelet jog tartalmának érvényesülését az apa vonatkozásában, mivel alapvetően e tartalom nyilvánul meg, s ezt fejezi ki az Alaptörvénynek a gyermekek és család védelmére vonatkozó fentebb írt, az ügyben álláspontom szerint megsértett rendelkezéseiben, valamint éppen a felügyeleti jog védelmében született a Hágai Egyezmény, mely alkalmazásával adott helyt az apai kérelemnek a bíróság.

A Ptk. 4:146.§-ának (2) bekezdése szerint a szülői felügyelet a kiskorú gyermek gondozásának, nevelésének, tartózkodási helye meghatározásának, vagyonkezelésének jogát és kötelességét foglalja magában.

/Nevelés, gondozás;/

A lefolytatott bírósági eljárás alapján kétséget kizáróan megállapítható az, hogy az apa kamionosként dolgozik Kanadában, s együttélésükkor – több-ezer km-es fuvarok miatt – vasárnaponként 14 óra körül elment otthonról és péntekenként délután

érkezett haza, szombaton sokáig (délig) aludt, szombat délutánonként átmentek (az egyébként gyereket verő) román barátjához, ahol a gyermekek az őket utáló román gyerekekkel játszottak általában, vasárnap kora délután kérelmező munkába indult, miután a gyermekek végeztek a vasárnapi iskolában. Nyilván a család több helyen is volt ilyen hétvégéken évek alatt, azonban a gyermekek pszichológusi és bírósági meghallgatásakor ezen fő elfoglaltságok bontakoztak ki.

A munkahét során az indítványozó vitte őket iskolába (iskolabuszhoz), várta őket, vitte iskola után különórákra, ellátta őket. Az apa a hét során telefonon tartotta gyermekeivel a kapcsolatot, mely főként az iskolára, különórára és leckére történő rákérdezés volt, s ha nem megfelelő választ kapott (pl. még nem volt kész a lecke), üvöltözött a gyerekekkel. Az apa főként a különórákat preferálta a gyermekek számára, mondván, hogy az állami iskola nem ér semmit, mely különórákból egyedül a gimnasztikát szerették. A tanulással kapcsolatban – minden kétséget kizáróan – szinte rettegésben és félelemben tartotta a gyermekeket oly szintig, hogy azok akár vasárnap reggel 7 órakor is neki láttak azt megcsinálni. Sem az indítványozó, mint anya, sem a tanulás alanyai, a gyermekek véleménye és érdeklődési irányai nem voltak figyelembe veendő döntési szempontok e körben. A nagyobb gyermek – aki már tudatosan értelmezhetette a körülötte zajló eseményeket és kommunikációkat – tájékoztatta az elsőfokú bíróságot arról, hogy ezek a tanulási „aktivitások” az apjának a „permanent resident”-hez, a tartózkodási engedélyhez (vízumhoz) kellett, amit évről-évre meg kellett hosszabbítani, illetőleg ismét igényelni. Kanada – mint a lakosság számához képest – a legnagyobb arányú befogadó-ország törvényben szabályozza az integráció-készség és képesség bizonyításának kötelezettségét a letelepedés/tartós tartózkodás esetén.

/Tartózkodási hely meghatározás;/

Az apa nagykorúságát elérve elhagyta hazáját, Romániát, hogy külföldön – az Európai Unió országaiban – keressen munkát magának. Valószínűleg több helyen dolgozott is (az eljárás során Németország merült fel), de végül Magyarországon lett jó munkája és ismerkedett meg indítványozóval, akivel összeházasodtak és megszülettek a gyermekek. Ekkoriban az apának egyébként kifejezetten jó fizetése volt (nettó 200-250eFt), de az zavarta – elmondása szerint – hogy kis lakásban laknak.

Többször voltak látogatóban indítványozó nagybátyjánál Kanadában, aki felajánlotta segítségét nekik. Kimenetelük után a nagybácsi adott – fenyegetésének hatására – az apa részére (számlájára) 65 000 kanadai dollárt.

Indítványozó a bíróság előtt úgy nyilatkozott, hogy az apa akarta a kimenetelüket, nem véglegesen, csak addig, amíg rendbe jön /apa/ anyagilag, legfeljebb 1 évre, hiszen több időre indítványozó sem hagyta volna itthon nagyobb – akkor kamaszkorú – gyermekét.

A lefolytatott bizonyítási eljárásból, felek nyilatkozataiból az látszik, hogy az apa kívánta meghatározni – az egész család részére – tartózkodási helyüket, praktikusan annak függvényében, hogy ő hol tud jobban boldogulni.

A tartózkodási hely vonatkozásában a „szokásos tartózkodási hely” definícióját az (Hágai) Egyezmény nem tartalmazza, az Egyezményhez fűzött, annak értelmezésének alapjául szolgáló Kommentár 66. pontja szerint a „szokásos tartózkodási hely” fogalmát az Egyezmény pusztán ténykérdésnek tekinti, megkülönböztetve azt ebben a vonatkozásban a lakóhelytől. Minthogy a „szokásos tartózkodási hely” fogalmi meghatározása az a tényező, amely adott esetben meghatározza a jogellenességet, a definíciót elsősorban a nemzetközi egyezmény szövegének az elérni kívánt cél szem előtt tartásával történő értelmezésével kell meghatározni. Az Egyezmény célja – az 1. cikk szerint – biztosítani a bármelyik szerződő államba jogellenesen elvitt, vagy ott elrejtett (visszatartott) gyermek azonnali visszajuttatását, valamint azt, hogy a gyermek feletti felügyelet, illetve láthatás gyakorlására szolgáló – az egyik szerződő állam jogrendszeréből folyó – jogot a többi szerződő államban tiszteletben tartsák. Az elvitelt, illetőleg elrejtést (visszatartást) a 3. cikk a.9 pontja akkor tekinti jogellenesnek, ha sérti azon szerződő állam jogrendszere szerint egy személynek, egy intézménynek vagy bármilyen más szervnek – akár együttesen, akár külön-külön – juttatott felügyeleti jogot, amelyben a gyermeknek az elvitelét, vagy elrejtését közvetlenül megelőzően szokásos tartózkodási helye volt. A felügyeleti jog meghatározását az 5. cikk a.) pontja tartalmazza akként, hogy a felügyeleti jog magában foglalja a gyermek személye felőli gondoskodás jogát, így különösen a jogosultságot a gyermek lakóhelyének meghatározására. Az Egyezmény fent idézett szövegéből világosa kitűnik, hogy az Egyezmény által védett jogi érdek a szülői felügyeleti jog sérthetlenségének biztosítása, természetesen a gyermek érdekeivel összhangban. A felügyeleti jog alapvető elemét jelentő gondoskodás helyszíne azonban nem jogi értelemben vett lakóhely, vagy tartózkodási hely, hanem az a hely, amely huzamosabb ideig és akár a véglegesség szándéka nélkül is a szülő és a gyermek együttélésének a természetes és zavartalan helyszíne, ideértve a megfelelő közös lakást, a gyermek körüli mikroközösséget, ahova a gyermek az adott időszakban beilleszkedett.

Az indítványozó soha nem nyilvánította ki azon szándékát, hogy tartósan a gyermekekkel Kanadába kíván költözni, illetőleg tartósan ott kíván lakni. Az indítványozó minden lehetőséget fenntartott, hogy a gyermekekkel Magyarországon élhessen; önkormányzati bérlakását fenntartotta, ahova indítványozó és gyermekei lakcímkártyái is szólnak.

A gyermekek apja ragaszkodott a kanadai lakcímbeljelentéshez és tartózkodási kártya igényléshez, hogy ott munkát kaphasson.

A bíróság azt nem értékelte, hogy a gyermekek magyarországi lakcímkártyával is rendelkeznek, amely az indítványozó lakcímével azonos. Továbbá nem értékelte – „rokonlátogatásnak” minősítette – azt a tényt is, hogy indítványozó a kint tartózkodásuk alatt többször, több hónapra (volt olyan év, hogy fél évre) Magyarországra jött a gyermekekkel, miután ténylegesen haza kívánt véglegesen jönni.

A bíróságok a gyermekek szokásos tartózkodási helyéül Kanadát fogadták el egységesen.

E körben azonban lényeges figyelembe venni az eljárás során alkalmazandó **Hágai Egyezmény 13. cikk** azon bekezdését is, mely szerint „Az e cikkben meghatározott körülmények mérlegelése során az igazságügyi vagy államigazgatási szervek figyelembe veszik a gyermek szociális háttéréről a gyermek szokásos tartózkodási helye szerinti Központi Hatóság vagy más - hatáskörrel bíró - hatóság által szolgáltatott információt.”

A norma megfogalmazása nem feltételes módú, vagyis kötelező, nem mérlegelés kérdése. Amennyiben az első fokú bíróság álláspontja szerint a szokásos tartózkodási hely Kanada (Alberta), úgy az ottani Központi Hatóság, vagy más, ilyen ügyben illetékes, hatáskörrel bíró hatóság, szerv által szolgáltatott hitelt érdemlő adat, információ beszerzése indokolt lett volna különösen arra a tényre tekintettel, hogy az apa foglalkozása miatt nincs huzamosan otthon, valamint – az eljárás végére – az általa indított bontóper kapcsán tulajdonába került ingatlant értékesítette.

A másodfokon eljáró bíróság, valamint a Kúria az eljárás során felmerült valamennyi szempontot nem vizsgálta, holott a **gyermekek érdekei elsődlegességére figyelemmel** ezt meg kellett volna tenniük.

Vagyonkezelés:

Az ügybeli gyermekeknek – nevükön lévő – vagyonuk nem volt, ezért a család bevételeivel történő gazdálkodást lehet csak megvizsgálni.

A kanadai családi pótlék, mely összesen 800 dollár és az apa jövedelme (néhány ezer dollár) mind az ő számlájára került, bankkártyával ő rendelkezett. Bíróságon tett nyilatkozatában előadta, hogy nem messze tőlük van bank, ahonnan ki tudott váltani indítványozó pénzt, ha szüksége volt rá. Az apa – erre felhívtuk a bíróság figyelmét is – valótlanúságot állított. Kanadában nincs készpénzforgalom, számláról is kizárólag kártya használatával lehetne kiváltani készpénzt, azonban kártyával indítványozó nem rendelkezett. Az apa ezt azzal cáfolta, hogy benyújtotta a bíróság számára indítványozó Budapesten történő – 1.500 - 2.000,-Ft-os – három készpénzfelvételét. Ez pontosan indítványozó állítását bizonyítja, hiszen amennyiben lett volna Kanadában bankkártyája, ottani felvételeket és/vagy költést mutatott volna fel az apa. Egyébként az indítványozónak a Magyarországra menekülése előtti nap a repülőjegy-váltáshoz kellett bankkártyát csináltatnia és a foglaláskor bemutatnia.

Az apa nem cáfolta indítványozó azon állítását, hogy éveken keresztül csak heti 50 dollárt (kb. 11.000,-Ft) hagyott indítványozónak a gyermekek heti ellátására, vasárnap délutáni távozásakor.

Álláspontom szerint az apa szülői felügyeleti joga szünetelt akkor, amikor a gyermekekkel indítványozó Magyarországra jött, továbbá általában is kizárólag részben és visszaélészerűen gyakorolta az apa e jogát. Ezt önmagában az útlevelek saját magánál tartása is bizonyítja.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

Az első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság döntését az általa kirendelt egyébként felnőtt szakpszichológus szakvéleményére alapozta. Az Egészségügyi

Indítványozó az egész bírósági eljárás alatt elsődlegesen – a szokásos tartózkodási hely kérdése mellett – a Hágai Egyezmény 13. cikkének b.) pontjára hivatkozott (az eljárás elején, 2019. 04. 24-i beadványában).

A bírói határozatok indokolásai ezért **sértik a Pp. 221.§ (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint a határozat indokolásában „utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a feljánlott bizonyítást mellőzte”.**

Az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdése kimondja, hogy „Az Ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.”

Az alkotmányjogi panaszban e helyütt felhívott, Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdéséből („tiszteséges eljáráshoz való jog”) következő védelem mindenkit megillet. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.”. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el... Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslással éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

A „tiszteséges eljáráshoz való jog” az Emberi Jogok Európai Egyezményére vezethető vissza és olyan alapjog, mely nem korlátozható.

„...a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye.” (14/2004.(V.7.) AB határozat

A tisztességes eljáráshoz való jogot a bírósági határozatok nemcsak eljárásjogi szempontból (szakértő jogszerűtlen kirendelése és vizsgálata), hanem tartalmilag és érdemben is sértik (gyermek véleményének figyelmen kívül hagyása), holott azt kifejezetten tartalmazza a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1991. évi LXIV. törvény (a már hivatkozott New York-i Egyezmény).

A bíróság nem vette figyelembe azt sem, hogy a Gyermek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában 1980. évi október 25. napján kelt szerződés kihirdetéséről szóló 1986. évi 14. törvényerejű rendelet (az említett Hágai Szerződés) értelmében az igazságügyi hatóságok kötelesek figyelembe venni a szokásos tartózkodási hely szerinti ország központi hatósága által szolgáltatott információt (a bíróság nem vette figyelembe az Alberta /Kanada/ Központi Hatósága vezetőjének az előzmények ismeretében küldött email-üzenetét, mely szerint nem

tanácsos a gyermekeknek visszatérniük Kanadába, illetőleg az apa körülményeire hivatalos információt a bíróság nem szerzett be.

Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése szerint Magyarországnak a nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítania kell a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

A magyar jogi szabályozásnak és gyakorlatnak meg kell tehát felelnie mind a New York-i Egyezmény, mind pedig a Hágai Szerződés által felállított követelményeknek.

A Hágai Szerződés 1. cikkének a) pontja értelmében a szerződés célja biztosítani a bármelyik szerződő államba jogellenesen elvitt vagy ott elrejtett gyermekek azonnali visszajuttatását.

A Hágai Szerződés 3. cikke meghatározza azokat a bíróság által vizsgálandó szempontokat és körülményeket, melyek alapján eldönthető, hogy egy gyermek külföldre vitele vagy elrejtése jogellenesnek vagy jogszerűnek minősül-e (szülői felügyeleti jog sérelme, szülői felügyeleti jog gyakorlásának módja). Ugyanakkor a Hágai Szerződés 7. cikke arról is rendelkezik, hogy az eljárás során a központi hatóságok együttműködnek egymással, és támogatják az államuk hatáskörrel bíró szervei közti együttműködést. Így különösen – akár közvetlenül, akár bármiféle közvetítőn keresztül – minden szükséges intézkedést megtesznek avégett, hogy szükség esetén többek között információt cseréljenek a gyermek szociális hátteréről.

Ezzel összhangban mondja ki a New York-i Egyezmény preambuluma, hogy a gyermeknek, figyelemmel fizikai és szellemi érettségének hiányára, különös védelemre és gondozásra van szüksége, nevezetesen megfelelő jogi védelemre, születése előtt és születése után egyaránt. Az Egyezmény 3. cikkének 1. pontja szerint a szociális védelem köz- és magánintézményei, a bíróságok, a közigazgatási hatóságok és **a törvényhozó szervek minden, a gyermeket érintő döntésükben a gyermek mindennekfelett álló érdekét veszik figyelembe elsősorban.** Ehhez kapcsolódik a Hágai Szerződés 13. cikke, mely felsorolja azokat a kivételes körülményeket, melyek fennállása esetén a főszabály, vagyis a gyermek visszavitele nem alkalmazandó kötelezően, hanem a visszavitel megtagadható. Eszerint e rendelkezés szerint /13. cikk b) pont/ a megkeresett állam igazságügyi vagy államigazgatási szerve nem köteles elrendelni a gyermek visszavitelét, ha az azt ellenző személy, intézmény vagy más szerv bizonyítja, hogy a gyermeket visszavitele testi vagy lelki károsodásnak tenné ki, vagy bármi más módon elviselhetetlen helyzetet teremtene számára.

A gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogát az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése rögzíti. Az Alapvető Jogok Biztosa az AJB-1299/2018. számú ügyben készült jelentésében úgy fogalmaz, hogy „e védelemre és gondoskodásra a gyermek mindenkivel

szemben igényt tarthat. Ennek megfelelően a gyermek szülei, családja, az állam és a társadalom valamennyi tagja is köteles a gyermek jogait tiszteletben tartani, és a társadalom fennmaradásának zálogaként biztosítani számára a megfelelő fejlődéséhez szükséges feltételeket. A gyermekek védelemhez és gondoskodáshoz való joga az állam kötelességét alapozza meg a gyermek személyiségfejlődése intézményes védelmére. A gyermek, mint az alapjogok alanya oldalán az életkorból adódó hátrányokat az állam oldaláról az az intézményvédelmi kötelezettség egyenlíti ki, hogy az államnak aktívan kell cselekednie a gyermekek alapvető jogainak előmozdítása, érvényesülése és védelme érdekében.”

A Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában, az 1980. évi október 25. napján kelt, az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett szerződés végrehajtásáról szóló 7/1988. (VIII. 1.) IM rendelet 5. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a kérelemről népi ülnökök közreműködése nélkül, nemperes eljárásban, soron kívül határoz. Az említett Rendelet 8. § (3) bekezdése szerint bizonyításnak csak az Egyezmény 12–15. cikkeiben meghatározott körben van helye, s a 8. § (3) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a Hágai Szerződés 12–15. cikkeiben meghatározott körben helye van bizonyításnak. Maga a Hágai Szerződés 13. cikke tartalmazza azt a rendelkezést, hogy az igazságügyi szerv nem köteles elrendelni a gyermek visszavitelét, ha az a gyermeket testi vagy lelki károsodásnak tenné ki vagy bármi más módon elviselhetetlen helyzetet teremtene számára.

A **PKKB által kirendelt szakértő** ugyan kijelenti, hogy „nem állapítható meg, hogy a gyermekek Kanadába való visszavitele a korábban ott átéltek miatt jelentene számukra elviselhetetlen helyzetet”, azonban ez természetes, hiszen akkor velük volt édesanyjuk – kérelmezett – aki simította a helyzeteket, aki megnyugtatta őket, ha kellett és sokszor a kérelmezői fenyegető helyzetekben villámhárító volt. Azonban a szakértői vélemény tartalmazza azt is a jövőre vonatkozóan, hogy az anya (kérelmezett) elvesztésétől félnek és ez mutatja, hogy a bírói döntések szemben állnak a Hágai Egyezmény 13. Cikkével, és éppen ezért alapjogaikat is sérti.

A bíróságok nem vizsgálták meg azt sem – csupán a kérelmező apa előadását elfogadva döntöttek – hogy a gyermekek lakhatása, ellátása milyen módon valósul majd meg Kanadában, különösen azt figyelembe véve, hogy az apának a mindenkori otthonától távoli a munkavégzésének helye és csupán hétvége tud hazamenni. Elmulasztották ezt vizsgálni a bíróságok annak ellenére, hogy a Hágai Szerződés 7. cikke kifejezetten kimondja, hogy a központi hatóságok együttműködnek egymással így különösen – akár közvetlenül, akár bármiféle közvetítőn keresztül – minden szükséges intézkedést megtesznek avégett, hogy szükség esetén többek között információt cseréljenek a gyermek szociális háttéréről. A bíróságok hivatalosan nem

győződtek meg arról sem, hogy a kérelmező apa megindított-e Kanadában bármilyen olyan, a gyermek jogellenes külföldre vitelével kapcsolatos eljárást, mely miatt az anya nemcsak hogy a gyermekei láthatását nem tudná gyakorolni, hanem Kanadába érkezésével esetlegesen személyi szabadságában korlátozó szankciót kellene elszenvednie.

Az ilyen ügyekben a bíróságnak fokozott körültekintéssel kell eljárnia és a gyermek(ek) érdekeit a lehető legtöbb rendelkezésre álló bizonyítási eszközzel kell felderíteni és védeni.

Különösen hangsúlyosak a gyermekek érdekei amiatt is, mert a nemzetközi megállapodások mellett az Alaptörvény XVI. cikke is külön rendelkezik arról, hogy minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. Erre tekintettel a gyermekek érdekeit közvetlenül érintő eljárásokban különös hangsúlyt kell kapnia az eljárás tisztességes voltának.

A bíróságok nem vizsgálták kellő alaposággal és körültekintéssel azt, hogy a gyermekek visszavitele a gyermekek számára milyen pszichés, vagy testi következményekkel járna, járhatna. Erre tekintettel az eljáró bíróságok nem kerültek abba a helyzetbe, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog alaptörvényi követelményre figyelemmel megfelelően tudták volna értékelni a gyermekek érdekeit, illetve annak kiemelt védelmét.

Emiatt jelen ügyben megállapíthatjuk, hogy a bíróság a gyermekek érdekét – mely valamennyi nemzetközi egyezmény alapján kiemelten védett – nem vette kellő súllyal figyelembe, azt nem vizsgálta minden részletre kiterjedően. Ez a körülmény sértette a tisztességes eljárás követelményét.

A bíróságoknak az ilyen típusú perekben nemcsak az objektív kritériumok és feltételek vizsgálata a feladata, hanem annál sokkal több: meg kell vizsgálni, hogy a visszavitel a gyermek érdekében áll-e, illetve a visszavitel nem eredményezi-e a gyermek testi vagy lelki károsodását. E feladata a bíróságnak – álláspontom szerint – minden kérelmezetti védekezéstől függetlenül – kötelezettsége, az alaptörvényben deklarált jog és a kapcsolódó nemzetközi egyezmények alapján.

A fentiek alapján az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményéből a bíróságoknak az a kötelezettsége fakad, hogy a gyermek érdekeit a lehető legszélesebb körben tárják fel és ehhez a gyermek jogellenes elvitele ügyében folytatott eljárásban az összes lehetséges bizonyítási eszközt igénybe vegyék annak érdekében, hogy a kiskorú gyermek kiemelten védett érdekeit nyilvánvalóan és egyértelműen megállapíthatóvá tegye a bíróság számára.

A leírtakra tekintettel – figyelembe véve a T. Alkotmánybíróság 3375/2018 (XII. 5.) sz. határozatát – a bírói döntés ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel és egyben sérti a család egységének, a gyermekek anyához való kapcsolatuknak védelmére vonatkozó alapelveket és alapjogokat is.

4. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

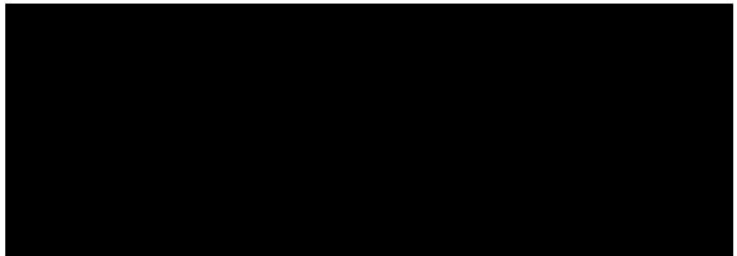
a) Alulírott Indítványozó kezdeményeztem a bíróság(ok)on az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági végzés(ek) végrehajtásának felfüggesztését, melyet elutasítottak.

b) Csatolom a jogi képviselő Ügyvédi meghatalmazását, az ellenérdekű fél kanadai távoltartásra kötelező végzését, az ellenérdekű fél kanadai kötelezettségvállalását, az Alberta Központi Hatóság igazgatójának levelét, az Alberta Központi Hatóság igazgatójának e-mailjét, a kanadai Calgary város Rendőrségén tett feljelentést, az Igazságügyi Minisztérium levelét és a Külgazdasági és Külügyminisztérium levelét. (E mellékletek 2019. november 21-i iratommal benyújtásra kerültek, melyeket kérem szíveskedjenek figyelembe venni.)

Továbbá csatolom a magán-pszichológusi szakvéleményeket (2) és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2019. május 3-án kelt jegyzőkönyvét a gyermekek meghallgatásáról.

c) Nem járulok hozzá adataim nyilvánosságra hozatalához.

Kelt: Budapest, 2020. január 18.

Képviselésében:

Dr. Kertész Károly ügyvéd
1145 Budapest, Pétervárad u. 1. II. 1.
tel/fax: (1)221-7563
kerteszhegy@t-online.hu
cegkapu#56125058

